

NAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

KRISZTUS KIRÁLY

„Alkossunk embert a saját képünkre”. Valamikor így kezdődött az ember története. Az Alkotó kimondta, és lettünk. Nekünk adott mindent: uralkodjunk az ég madarain.... Megkaptunk mindent. A hegyeket, a völgyeket, a síkságot, a folyókat, tavakat, tengereket, erdőket, réteket, pusztaságokat, mindenféle növényt és állatot, élet és élettelen. Megkaptuk a napfelkelte csodás fényeit, a napnyugta színpompás csodáját. Az együtt létezés örömét, a puha kezek tapintását, vagyis az életet Isten tenyerén. Lehetőségeket, és korlátokat is. Akaratot. Szabadot. Mi éltünk vele. Aztán visszaéltünk.

MIKAEL= Ki olyan, mint az Isten? Hirdeti az angyal neve. Azt válaszoltuk: hát MI!

Mi az, hogy NEKÜNK valaki parancsol?! Mi az, hogy NEKÜNK valaki előír valamit?! Majd MI megoldjuk a magunk dolgait!

Az Úr azt mondta: ám legyen! Tégy úgy, ahogy jónak látod, de a paradicsomi állapotnak ezzel vége, mert magad képére akarod alakítani a világot, amit tőlem kaptál. Hát rajta!

Aztán elkezdtek. Dolgoztunk rajta szakadásig, és íme, a munkánk eredménye előttünk van.

Letaroltuk a hegyeket, feltöltöttük a völgyeket hulladékkal, kiirtottuk az erdőket, agyonvegyszereztük a földet, kiszipolyoztuk teljesen. A napfelkeltét és a napnyugtát sem látjuk a szennytől, de nem is érnék rá megnézni, mert épp „jobbá tesszük” a világot.

Persze, emellé különféle elméleteket gyártottunk, hogy igazoljuk magunkat. Arra is, hogy miért lehet elpusztítani a másik embert. Arra is, hogy ez miért jogos, miért megengedhető. Azután elkezdtek megváltani magunkat, de valahogy sose sikerült. Azért a legnagyobb ínségünkben mindig megtaláltuk az Istent. Igaz, csak akkor, és csak addig, amíg kellett nekünk.

Az Úr szíve azonban megesett rajunk, szerencsétlen, nagyra vágyó teremtményein. Azt mondta, még egy utolsó esélyt ad nekünk. Elküldi követét hozzánk, hogy megmutassa az utat. Az idők teljességében.

Aztán eljött az idők teljessége. A Küldöttet nem hallgattuk meg, sőt kilöktük az emberek világából, a mi világunkból, pedig övéi közé jött. Övéi azonban nem fogadták be. „Jöhet valami jó Názáretből? Már megint valaki dirigálni akar nekünk!”

Pedig ő csak szeretni akart és akar bennünket. Nem követel: kér. Kéri, hogy legyünk olyanok, mint amilyenek a teremtéskor voltunk. Amilyen Ő volt, amíg köztünk járt. Mert az Úr azokat, akik visszatérnek a gyökerekhez, újra a paradicsomba várja. Egy olyan boldog helyre, ahol újra visszakerülünk abba az ősi kegyelmi állapotban, amely a kezdetekkor volt az ember osztályrésze. És örökké tart.

Mert nekünk készítette. Mert amikor elhagytuk őt, akkor is szeretett bennünket. Kinézegetett a kertkapun, jövünk-e már hazafelé. Mi nem jöttünk. Ha közeledtünk is, körül sem nézve elmentünk mellette. Tekintetre sem méltattuk. Ő mégis vár. Mindenkit.

Találjunk vissza hozzá! Az idő kevés, mert úton van már a Király, aki visszajön sajátjába. Mert egyszer már itt volt, de nem fogadtuk be. Még egyszer visszatér, de ekkor már erővel, hatalommal, dicsőséggel, mint igazi királyhoz illik. Akkor összegyűjti a hozzá hűségeseket, a hűtleneknek nem lesz hely az országában. Használjuk ki az időt megérkezéséig. Keressük meg magunkban azt a szívet, melyet ő adott nekünk, és tegyük vissza a helyére, engedjük azt dobogni, ne pedig a kőszívet, melyet mi alkottunk magunknak.

Igyekezzünk, mert a Király már közel jár. Urunk, Jézus Krisztus, a Mindenség Királya már a határainkhoz érkezett.

(L)

CSALÁDI ROVAT

A család mindig feltételezi a házasságot. A házasságot, amely egy férfi és egy nő Isten által megáldott, összekötött életszövetsége, mely halálukig szól. „Holtomiglan, holtáiglan, semmiféle bajában....”

Miért is fontos ezt hangsúlyozni? Azért, mert a „felvilágosult” XXI. század egyre kevésbé akar tudomást venni róla. „Carpe diem!” „Élj a mának!” Ez az egyetlen, amit ez a század el tud fogadni életfelfogásnak, „világnézetnek”. Minden mást, ami ettől eltér, ódivatú, meghaladott nézetnek tekint, aki próbál erkölcsösen élni, pláne vallásos módon, azt kiveti magából,

pellengérré állítja, mint mutogatni való öskövületet, mint kinevetni való szellemi elmaradottságot. Arra sarkall mindenkit, hogy élvezze az életet, amíg lehet, olyan féktelenül, amennyire csak tudja, mert hiszen csak „egyszer élünk”!

Éppen ezért e „felvilágosult” gondolkodás idegenkedve szemléli a házasságot, különösen a szentségi házasságot. Mert jó, jó, elmentek az anyakönyvvezetőhöz, kimondjátok az igent, ha annyira ragaszkodtok hozzá, sőt, ha igazán nagy pompát akartok, akkor rendeztek templomi esküvőt is, mert olyan szép, mikor abban a gyönyörű ruhában vonultok a templomból, de nem kell komolyan venni. Megvannak a papírok, az a pap, megáldott, vagy mit csinált veletek, megpróbáljátok együtt, aztán ha nem jött be, szépen

elváltok, megy majd ki-ki a maga útján, kezd új életet, a gyerekeken megosztotok. Egy kis civakodás, egy kis pityergés, elmúlik, mint a könnyű nátha. Persze okosabban teszitek, ha egyszerűen „összebútoroztok”, aztán élitek együtt az életeteket, amíg tudjátok, aztán ha meguntátok egymást, vagy találtok valaki mást, szebbet, jobbat, gazdagabbat, akkor nem kell bibelődni annyit a formáságokkal, szeded a cókókódat és kész. Abból se csinálj problémát, ha homoszexuális vagy, sőt állj ki és hirdesd fenn, hogy ehhez jogod van, ezt mindenki ismerje el, és kapcsolatotnak élettársi, sőt házastársi elismerésért küzdj, sőt azért is hogy gyermekeket nevelhess, ha már ebből a kapcsolatból a természet rendje szerint utód nem lehet. Az a jó, ha úgy teszed mindezt, hogy azok a vaskalapos, ódivatú konzervatív gondolkodásúak megbotránkozzanak rajtatok. Mi, a „felvilágosultak” pedig majd támogatunk mindannyiőtokat, küzdünk másként gondolkodásokat elfogadtatásáért a többiek rovására, mert mi harcolunk a másság elfogadásáért, az emberi jogokért, az önrendelkezésért, a méltóságért.

Miért mondjuk mi, keresztények, hogy ez az emberi méltóság sárba tiprása, a társadalom alapjai elleni támadás, az erkölcs, a természeti törvény semmibe vétele?

Emlékezzünk: „férfinak és nőnek teremtette...”; „sokasodjatok, szaporodjatok, hajsátok uralmatok alá a földet...” ; „csont az én csontomból, hús az én húsból”. De mit is mondanak nekünk ezek a szavak?

Azt, hogy a férfi és a nő alkotja az emberpárt, ők adják tovább az életet, vesznek részt a teremtésben. Csak közöttük beszélhetünk egyáltalán házasságról. Mert mi is a házasság? Egy férfi és nő életre szóló életszövetsége, melyet egymás iránti szeretetből kötnek, azért, hogy ezt a szeretet közösen megéljék, élővé tegyék, továbbadják az életet és a szeretetet. Az Egyház azt tanítja, hogy a keresztény házasság szentség, vagyis látható jele a kegyelemnek, amely által az isteni életben részesülünk.

A katekizmusban a következőket olvashatjuk: „A házasság szentsége egy megkeresztelt férfi és nő egész életre szóló felbonthatatlan szeretetközössége. Krisztus a házastársaknak megadja azt a kegyelmet, hogy egymást azzal a szeretettel szeressék, amellyel ő szereti Egyházát. A keresztény családot azért nevezzük családegyháznak, mert az a szülők és gyermekeik számára a hit és az imádság közössége, az emberi erények és a keresztény szeretet iskolája. Az teszi boldoggá a házasságot, hogy a házastársak megszentelődnek: egymás kölcsönös szeretetével, az élet áldozatos szolgálatával és gyermekeik nevelésével. A keresztény házasság lényeges tulajdonságai az egység, a felbonthatatlanság és a nyitottság az élet továbbadására.”

Ez az, amire a ma világa azt mondja: süket duma, a papok találták ki! Azonban, ha a dolgok mélyére nézünk, láthatjuk, hogy az igazság nem „odaát”, hanem itt van.

Amikor két fiatal szereti egymást, és összeköti életét, nem azért teszi, hogy „kipróbálják egymást, milyen együtt élni”, mert az már nem szeretet. A szeretet feltételezi a másik elfogadását, feltételezi saját magam teljes odaadását. Nem egy hónapra, nem egy évre, nem 10 évre: amíg élek. Mert az igaz szeretet nem méricskél, nem szab feltételeket. „Nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel.” A szerető ember ebben a teljes önátadásban elég. Odaadja magát a másiknak, a másikért, hogy mint a

főnixmadár, a szeretet tüzében elégve, hamvaiból új életre, egy teljesen a társnak átadott életre szülessen újjá. Ezt nem lehet naponta megtenni. Ehhez évek, évtizedek hosszú sora kell, az együtt töltött percek, órák ezrei, tízezrei, százazrei. Egy életre szól. Talán azon túl is. Gyümölcssei is vannak: életek bíznak rájuk, gyermekeik. Gyermekeik, akik élvezik e hatalmas szeretet áldásait. Egymásért és értük élnek. Ezért kell, hogy felbonthatatlan legyen, ezért kell, hogy egy életre szóljon.

Hát az önmegvalósítás, az egyéni szabadság, az emberi méltóság? Mindez itt valósul meg a legtökéletesebben. Miért? Szabadon döntök arról, kihez kötöm az életemet, célokom a másik ember boldoggá tétele, tiszteletben tartva emberi méltóságát, egyszeri, megismételhetetlen személyiségét, mellyel ő engem ajándékoz meg, azzal a feltett szándékkal, hogy ugyan ezeket megvalósítsa velem kapcsolatban.

Amikor pedig új „emberpalántának” adunk életet, akkor érezzük csak igazán, hogy Isten szabad akarátú, szeretett teremtményei vagyunk, meghívottak az örök üdvösségre, mert akkora a bizalma a Teremtőnek irántunk, hogy részesévé tesz bennünket a teremtésnek és ránk bízva a jövőnk alakítását is azzal, hogy nevelhetjük ajándékba kapott gyermekeit.

Sokszor keressük e szeretet forrását, e szeretetét, amelyben képesek vagyunk egymásért elégni, amely képessé tesz bennünket új élet teremtésében való részvételre, mert valahol forrásnak lennie kell. Mikor egy hatalmas folyamat látunk hömpölyögni szemünk előtt, az első rácsodálkozás után magunkban azon gondolkodunk, vajon honnan ered e mérhetetlen éltető víz. A kutatók elindulnak felfelé a folyón, hogy megtalálják a forrást. Sokszor áthatolhatatlan erdősegeket, éjsötét szurdokokat kell leküzdeniük, hogy megtalálják azt a kis eret, amely a végső forrásból fakad. Nekünk nem kell ennyit keresgelnünk. A szeretet csak szeretetből jöhet. Érezzük, hogy bármilyen nagyon törekszünk is, tökéletesek sohasem leszünk, de efelé haladunk, tehát lennie kell egy tökéletes szeretetnek valahol.

Ez nem más, mint az Úr, aki teremtett bennünket, a világot, amelyet nekünk adott. Aki akkor is szeretett, amikor elhagytuk, aki a kereszten éggett el értünk a szeretetben, és aki a házasság szentségében kegyelmeivel erősíteni akarja bennünk is a tőle származó szeretetet. Ez a házasság az, amely alapja a családnak, vagyis a családegyháznak, ahonnan kiárad az egész világra Krisztus szeretete, mert itt tanuljuk meg önzetlenségét, végtelenségét, boldogságát. Boldog, szeretetet gyakorló és adni tudó, könyörületes emberek csak ilyen, Isten szeretetén alapuló, felbonthatatlan házasságból, családból kerülhetnek ki.

Ezért tegyünk meg mindent, hogy a keresztény házasság követendő példa legyen az utódaink számára is. Mutassuk meg azt, hogy bármilyen nehézségek kerüljenek is utunkba életünk során házasságunkban, családuknak, azt a szeretet ereje, a házasság szentségében megerősített szeretet ereje az ott kapott kegyelmek segítségével le tudja győzni, és az Isten tenyerén megélt házasság, családi élet adja az igazi boldogságot. (℥)

MINDENSZENTEK – HALOTTAK NAPJA

November elején felkeressük szeretteink sírját, feldíszítjük, gyertyát gyújtunk, emlékezünk rájuk. Szívünk fájdalommal telik meg, mikor továtűnt életekre gondolunk, és azt az érzést csak erősíti bennünk a természet téle készülődése.

Hívó embernek azonban nem nyugtalankodhat a szíve. November 1. napja mindenszentek ünnepe, azoké, akikről bizonyosan állítja Egyházunk, hogy már az Úr örömeiben vannak. Azoké, akik már elhagyták a földi árnyékvilágot, és Isten dicsőségének fényét látják. Ez kell, hogy szemünk előtt legyen halottak napján is.

A halál számunkra nem örök elmúlás, hanem az új élet kapuja. Azé az életé, amelybe Krisztus vár bennünket. Azé az új életé, melyet Krisztus nekünk készített. Nekünk, akik hisznek benne, nekünk, akiknek ez a reményünk, akik ezért

élünk, hogy megérkezzünk. Valaki valahol azt írta: úton lenni az élet, megérkezni a halál. Mi azt mondjuk, úton lenni: készülni az igazi életre, megérkezni: a földi halál kapuján át belépni az örök életbe.

Erre azonban készülni kell. Nem csak a földi lakhelyet, hanem örök otthonunkat is építeni kell. Ezt szorgos munkával, azt hittel, reménnyel, szeretettel. Mert tudjuk, ha földi sátrunk egyszer összeomlik, így lelkünket a mennyben örök otthon várja. Mert felépítettük magunknak földi utunk közben.

A 8 éves fiam kérdezte: apa, amikor valakinek a temetése után összegyűlnek az emberek, akkor megünneplik, hogy Jézus az országába fogadta? Hát, igen, ezért kellene örvendeznünk. Azért, hogy földi pályáját bevégző testvérünk elfoglalhatta a jó harc megharcolása nyomán felépült örök szállását az Úrnál. Vajon hisszük-e ezt? Tudunk-e erre gondolni?

Hogy így telessük, tartsuk meg hitünket, őrizzük reményünket, és soha ne veszítsük el a szeretetet, mert a szeretet lesz az, amit átviszünk a „túlpartra”. Hitünk bizonyossággá válik, reményünk beteljesül, de szeretetünk megmarad és egyesül Isten végtelen szeretetével. Ezért itt a földön mindenképp előtt törekedjünk a szeretetre, a megélt, tettekre váltott szeretetre, és akkor, akik temetésünk után összegyűlnek, örvendezhetnek azon, hogy Jézus országába fogadott bennünket.

(P)

MEGÚJULT ÚTMENTI KERESZTEK

Az Önkormányzat jóvoltából megújultak útmenti keresztjeink, melyeket elődeink állítottak Isten nagyobb dicsőségére. Új festést kaptak, feliratuk ismét jól olvashatóvá vált. Köszönet a gondoskodásért Szalczér György polgármester úrnak.

Mi pedig, akik elmegyünk e keresztelők előtt, amellyel, hogy gyönyörködünk bennük, juttasson eszünkbe mindig Krisztus keresztáldozata, és legyen időnk egy rövid fohászra is. „Imádunk téged, Krisztus és áldunk téged, mert szent keresztel által megváltottad a világot!”

NÉHÁNY GONDOLAT A SZENTÁLDOZÁSHOZ

A hívek minden alkalommal áldozhatnak, amikor a szentmiseáldozaton részt vesznek.

Aki azonban tudja, hogy van megbocsátatlan halálos bűne, annak előbb a bűnbocsánat szentségét kell felvennie.

Az Eukarisztia, vagyis az Oltáriszentség az Úr Jézus valóságos teste és vére a kenyér és bor színe alatt. Amikor áldozunk, az Úr Jézus testét és vérének vesszük magunkhoz. Az áldozhat, aki testileg és lelkileg felkészült Jézus fogadására.

Lelkileg úgy készülünk a szentáldozásra, hogy:

1. a halálos bűnöktől megtisztítjuk lelkünket a szentgyónásban, a bocsánatos bűnököt pedig legalább megbánjuk;
2. imádságos lélekkel várjuk az Úr Jézussal való találkozást.

Testileg úgy készülünk a szentáldozásra, hogy megtartjuk az egy órás szentségi böjtöt, és megfelelő módon öltözködünk. Orvosságot szabad bevenni. Víz szabad inni. A betegeknek csak tizenöt percen át kell böjtölniük.

Áldozni lehet nyelvre és kézbe. A nem-keresztények és a katolikus Egyházzal nem teljes egységben élő keresztények nem vehetik magukhoz az Oltáriszentséget. Az Oltáriszentség a hit, az élet és az imádás egységét jelenti. Ha nem-katolikusok áldoznának, az olyan egységet fejez ki, amely a valóságban még nem létezik; ezért az egységért mindnyájunknak imádkoznunk kell. (Mi sem vehetünk úrvacsorát különvált testvéreinknél!)

Szentáldozás után imádjuk az Úr Jézust, hálát adunk neki, rábízzuk magunkat, és segítségét kérjük. A szentáldozás egyesít Jézussal, növeli bennünk a szeretetet és az istengyermeki életet, erősíti bennünk az Egyházhoz tartozást, és az örök élet zálogát adja nekünk. Az áldozik méltatlanul, aki tudatosan halálos bűnben áldozik. Ez szentségtörés. Templomainkban az örökmécses jelzi, hogy az Úr Jézus az Eukarisztiaiban jelen van. Az Úr Jézus térdhajtással köszöntjük az Oltáriszentségben. Templomba férfiak, fűk csak fedetlen fővel léphetnek be, tehát a sapkát is levesszük! (A katekizmus nyomán.)

ENGESZTELŐ ZARÁNDOKLATON VOLTUNK

Október 13-án Attyapusztára látogattunk el, hogy részt vegyünk a kármelita nővérek engesztelő napján.

A nővérek szeretettel fogadtak bennünket, őszinte örömmel köszöntötték csoportunkat, teával és apró süteményekkel várták a Teszérieket.

A lelki program 8 órakor kezdődött rózsafüzér imádkozással, melynek ideje alatt szentgyónást is lehetett végezni. Ezt keresztút járás követte a kápolnában, majd

ugyanitt szentmisén vettünk részt, mely annyiban is rendhagyó volt, hogy Dióssy Iván diakonus testvéremmel ketten szolgálhattunk a szentmisét bemutató atya mellett.

A szentmise után ízelítőt kaphattunk az atya jóvoltából a kármelita lelkiségből, majd az ebédet követően elmélkedő imaórát tartottunk a kápolnában. Később Attyapuszta történetét ismerhettük meg a nővérektől, akik ezután megmutatták „birodalmukat” zárandokcsoportunknak.

Többségünk által eddig nem ismert zárandokhelyet ismerhettünk meg zárandoklatunk során. Számomra nagy élmény volt látni a nővéreken azt, hogy milyen mélyen tudják megélni a szeretetet egymás iránt, és ebből mennyi sugárzik felénk, betérő vándorok felé. Azt gondolom, egy szeletet láttunk a mennyországból ennél a kis kápolnánál szolgáló nővéreinknél. Isten áldja őket jóságukért, szeretetükért! (✝)

NAGYMAROS

Október 6-án kora reggel indultunk útnak, hogy részt vegyünk az őszi „Nagymaroson”.

A napot a kismarosai ciszterci nővérek által vezetett reggeli ima indította. A főelőadást Hofher József SJ tartotta. Beszédét a találkozó mottójára építette fel – „Itt vagyok, Uram, engem küldj!” (Iz 6,8). Ezután mindenki válogathatott a lelki programok közül, így mehetett kiscsoportos beszélgetésre, előadásra, kérdezz-felelekre, szerzetesekkel, papokkal, életükkel, hivatásukkal ismerkedni. A délutáni szentmise előtt lehetőség nyílt a lelkek könnyítésére is. Mi, az „idősebbek”, Sillye Jenő és felesége tanúságtételét hallgattuk meg. Építő, erőt adó gondolatokat hallottunk a családról, a küldetésről.

Csaknem 10 év kihagyás után jártam ismét Nagymaroson. Azt gondolom, hogy az a fiatal, aki lelki töltődésre vágyik, és arra, hogy lássa, nem csak ő hisz egyedül kortársai közül Istenben, és próbálja eszerint berendezni életét, hanem számos tettvágytól hajtott vallásos ifjú is társa ebben, megfelelő helyre jön ma is ide, a Duna kanyarulatához. (✝)

EGY VIDÁM NAP EMLÉKEI

Október 22-én gyűlt össze 4 falu apraja és néhány nagyja Pápateszén, hogy egy vidám hittanos napot együtt töltsön el. A rossz idő nem engedte, hogy a Grófi fürdőhöz kimenjünk, de az Általános Iskola jóvoltából kaptunk fedelet a fejünk fölé. A közös kezdőnek után verbuválódott csapatoknak komoly „akadálypályán” kellett átküzdeniük magukat. Ezek ügyességet és egy kis hittantudást követeltek a résztvevőktől, mivel hitbéli műveltségükről is számot kellett adniuk az egyes akadályoknál. Ezt a próbát követte a sorverseny, amelyben a csapatok egyidejűleg mérhették össze ügyességüket. A finom ebéd után foci, asztalitenisz és csocsó versenyek kezdődtek. Eredményhirdetés persze a nap végén volt, de a részvétel számított igazán, az, hogy éreztük: összetartozunk, összekapcsol bennünket Jézus szeretete. Köszönet mindenkinek, aki bármit is tett azért, hogy a gyermekek jól érezzék magukat! (✝)

VIDÁM PERCEK

Bemegy az indián a hivatalba:

- Jó napot, szeretném megváltoztatni a nevemet.
- Miért, mi a maga neve?
- "Messze szálló, színarany nyílvesző, mely mindig célba talál".
- Hmm, hát ez tényleg elég hosszú név. És mire akarja változtatni?
- "Zuttty"!

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28.
Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735

NOVEMBERI ESEMÉNYEK

November 13.: Engesztelő nap

November 24.: Sillye Jenővel találkozhatunk Csóton du. 3 órakor a Faluházban.

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©
Kiadásért felel és szerkeszti: Leitner Pál állandó diakonus